

Sygn. akt VI U 1533/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Radomiu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jarosław Łuczaj

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Gackiewicz

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2016 roku w Radomiu

sprawy W. C. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania W. C. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 10 listopada 2015 roku, nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje W. C. (1) prawo do emerytury z dniem 15 października 2015 roku.

SSO Jarosław Łuczaj

Sygn. akt VI U1533/15

UZASADNIENIE

W. C. (1) w dniu 2 grudnia 2015 roku złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 10 listopada 2015 roku, nr (...), odmawiającej przyznania mu prawa do emerytury. Podniósł, że niezasadnie nie zaliczono mu jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 24 lipca 1972 roku do 21 kwietnia 1975 roku i od 5 maja 1977 roku do 31 maja 1979 roku na stanowisku hydraulik, monter instalacji rurowej oraz od 1 marca 1986 roku do 11 lipca 1994 roku na stanowisku mistrza wydziału energetycznego w (...) S.A. w D., a także okresu odbywania czynnej służby wojskowej od 21 kwietnia 1975 roku do 4 maja 1977 roku (odwołanie – k. 3-5).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie. Podniesiono, że W. C. (1) wykazał ogólny okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze 27 lat, 9 miesięcy i 27 dni, w tym 1 rok, 3 miesiące i 24 dni okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Jako pracy w takich warunkach nie uwzględniono mu okresów zatrudnienia w (...) S.A. w D. od 24 lipca 1972 roku do 21 kwietnia 1975 roku i od 5 maja 1977 roku do 31 maja 1979 roku na stanowisku hydraulika, montera instalacji rurowej, ponieważ pracodawca przyporządkował je do prac wymienionych w wykazie A, dział IX (w gospodarce komunalnej), poz. 1 – prace w kanałach ściekowych, a dla wskazanego zakładu właściwym był resort hutnictwa. Nie uwzględniono także okresu pracy od 1 marca 1986 roku do 11 lipca 1994 roku na stanowisku mistrza wydziału energetycznego, bowiem w ocenie organu rentowego wątpliwym jest, by wnioskodawca zajmował się kontrolą międzyoperacyjną, kontrolą jakości produkcji i usług bądź dozorem inżynieryjno-technicznym na oddziałach i wydziałach (odpowiedź na odwołanie – k. 6).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W. C. (1) urodził się (...) i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (okoliczności bezsporne).

W dniu 24 lipca 1972 roku W. C. (1) został przyjęty do Fabryki (...) w D. (następnie (...) S.A. w D.) na staż hydraulika w Dziale Energetycznym. Po odbyciu wstępnego stażu od dnia 21 października 1972 roku został zatrudniony w Oddziale Energetycznym na stanowisku hydraulika. Od dnia 1 marca 1975 roku został zatrudniony na stanowisku montera instalacji rurociągowych w Dziale Energetycznym. Z dniem 21 kwietnia 1975 roku został zwolniony w związku z powołaniem do zasadniczej służby wojskowej, którą odbywał w okresie od 26 kwietnia 1975 roku do 6 kwietnia 1977 roku. Przyjęty z powrotem do Wydziału Energetycznego w charakterze montera instalacji rurowych w dniu 5 maja 1977 roku, gdzie pracował do dnia 31 maja 1979 roku. Przyjęty ponownie do pracy w dniu 8 listopada 1979 roku w Wydziale N. na stanowisku galwanizera. Od dnia 2 marca 1981 roku został przeniesiony do Działu Energetycznego na stanowisko ślusarz remontowy. Od 1 lutego 1982 roku pełnił funkcję brygadzysty w Dziale Energetycznym. Z dniem 1 stycznia 1983 roku powierzono mu obowiązki montera instalacji rurociągowych. Od dnia 1 marca 1986 roku do 11 lipca 1994 roku pełnił obowiązki mistrza Oddziału Energetycznego. W okresie od 12 lipca 1994 roku do 31 lipca 2003 roku korzystał z urlopu bezpłatnego. Niezależnie od nazewnictwa stanowisk przez cały okres zatrudnienia wykonywał pracę w Dziale Energetycznym. Jako hydraulik obsługiwał piece indukcyjne, które służyły do hartowania, naprawiał awarie związane z chłodzeniem, remontował palniki i instalacje rurowe, art. gdy były przecieki. Do jego obowiązków jako montera instalacji rurowych należała obsługa działów produkcyjnych oraz utrzymanie ruchu na Wydziale Półfabrykatów, w skład którego wchodziła kuźnia, hartownia noży, szlifiernia i zadmowa c. Na dziale kuźni zajmował się instalacjami sanitarnymi, instalacjami przemysłowymi, tzn. ropociągami i gazowymi oraz instalacjami sprężonego powietrza. Na gradowni, gdzie były urządzenia hydrauliczne i pneumatyczne, tj. instalacje sprężonego powietrza – pracował wtedy, kiedy była awaria, nieraz było to raz, a nieraz sześć razy w tygodniu. Najwięcej czasu pracy, bo około 45 % spędzał na kuźni. Na dziale noży żniwnych zajmował się instalacjami wodociągowymi służącymi do schładzania pieców hartowniczych, zasilaniem maszyn szlifierskich, zajmował się czyszczeniem osadników szlifierskich i obsługą przepompowni wody. Na wszystkich działach zajmował się obsługą maszyn szlifierskich pod względem zapewnienia wody do ich chłodzenia. Pracował też na galwanizerni jako galwanizer, a wcześniej jako obsługujący instalacje rurowe i centralnego ogrzewania. Był przesuwany w zależności od potrzeb, tam gdzie były awarie. Pracował również przy remontach kotłów, ponieważ były one orurowane. Przez jakiś czas pracował przy uruchamianiu i usuwaniu awarii oczyszczalni ścieków, która pracowała na potrzeby zakładu pracy i budynków mieszkalnych należących do (...). Mimo zmiany angażu na ślusarza remontowego, cały czas wykonywał te same prace, co wcześniej w wydziale energetycznym. Zmiana angażu nastąpiła z uwagi na większą płacę i wyższą stawkę zaszeregowania. W. C. (1) będąc brygadzystą nadzorował prace wcześniej wymienione, wykonywane przez hydraulików. Będąc mistrzem nadal pracował i zajmował się utrzymaniem produkcji i pracą z pracownikami. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, a także w soboty i niedziele. Głównie pracował na pierwszą zmianę, ale też czasami na drugą i trzecią. Przez cały okres zatrudnienia dostawał codziennie mleko, zimą także zupy regeneracyjne (karta przyjęcia do pracy, angaże, kwestionariusz osobowy, umowa o pracę i świadectwo pracy, umowa o pracę, wniosek o przeniesienie, oświadczenie w aktach osobowych – k. 24, zaświadczenie o pracy w warunkach szczególnych – k. 11, książeczka wojskowa – k. 7 akt ZUS, zeznania wnioskodawcy – zapis na płycie CD – k. 20, zeznania świadków J. S., W. C. (2) i T. P. – zapis na płycie CD – k. 20)

W dniu 15 października 2015 roku W. C. (1) złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniosek o emeryturę (wniosek – k. 1-4 akt ZUS).

Decyzją z dnia 10 listopada 2015 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił W. C. (1) przyznania prawa do emerytury. Wskazano art., że na dzień 1 stycznia 1999 roku wykazał on ogólny okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze 27 lat, 9 miesięcy i 27 dni, w tym 27 lat, 7 miesięcy i 16 dni okresów składkowych oraz 2 miesiące i 11 dni okresów nieskładkowych. Do okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy uwzględniono 1 rok, 3 miesiące i 24 dni. Jako pracy w takich warunkach nie uwzględniono okresu od 24 lipca 1972 roku do 21 kwietnia 1975 roku i od 5 maja 1977 roku do 31 maja 1979 roku oraz od 1 marca 1986 roku do 11 lipca 1994 roku na podstawie zaświadczenia wystawionego przez (...) S.A. w D., ponieważ zakład pracy powołuje się na błędne zarządzenie resortowe. Ponadto zakład zaszeregował stanowiska pracy wnioskodawcy według błędnych działów i pozycji wykazu A (decyzja – k. 23 akt ZUS).

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2016 roku w sprawie VI U 109/16 Sąd Okręgowy w Radomiu art. zmienił decyzję nr (...) Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. i ustalił T. P. prawo do emerytury od 23 listopada 2015 roku (wyrok – k. 80 akt sprawy VI U 109/16 Sadu Okręgowego w Radomiu).

Wyrokiem z dnia 9 października 2013 roku w sprawie VI U 390/13 Sąd Okręgowy w Radomiu zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. nr (...) i ustalił W. C. (2) prawo do świadczenia przedemerytalnego do dnia 10 stycznia 2013 roku (wyroku – k. 22 akt sprawy VI U 390/13 Sądu Okręgowego w Radomiu).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania W. C. (1) co do jego zatrudnienia i charakteru pracy w (...) S.A. w D.. Zeznania te potwierdzone zostały przez zeznania świadków J. S., W. C. (2) i T. P., które są wiarygodne i obiektywne. Pochodzą one od osób obcych w stosunku do wnioskodawcy, nie nastawionych na konkretne rozstrzygnięcie w sprawie. Świadkowie pracowali razem z wnioskodawcą w spornych okresach, wobec czego mieli możliwość obserwacji jego pracy i opisali czynności, jakie wykonywał. Ponadto świadek W. C. (2) był w momencie zatrudnienia wnioskodawcy jego bezpośrednim przełożonym (mistrzem), zatem posiadał wiedzę na temat czynności przez niego wykonywanych. Charakter zatrudnienia potwierdzają także akta osobowe W. C. (1), z których, w szczególności z angaży wynika, iż w spornych okresach zajmował on stanowiska hydraulika, montera instalacji rurociągowych, galwanizera i mistrza wydziału energetycznego.

W związku z tym, że wnioskodawca urodził się po 31 grudnia 1948 roku, spór dotyczył kwestii, czy spełnia on przesłanki przyznania mu emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku poz. 887 z późn. Zm.), czyli czy nabył prawo do wcześniejszej emerytury dla pracowników pracujących w warunkach szczególnych.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie natomiast z ust. 2 przytoczonego wyżej artykułu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184 jest więc spełnienie przed dniem 1 stycznia 1999 roku przesłanki posiadania co najmniej 25-letniego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu. Brak w treści tego przepisu przesłanki końcowej daty spełnienia pozostałych warunków nabycia uprawnień emerytalnych (tj. dożycia wieku emerytalnego na dzień 31 grudnia 2007 roku) powoduje, że ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS posiadali wymagany okres ubezpieczenia (szczególny i zwykły), mogą realizować prawo do emerytury na starych zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w art. 32, 33, 39 i 40 również po dniu 31 grudnia 2007 roku oraz nieprzystąpieniu do OFE lub złożeniu wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa. Natomiast zgodnie z art. 32 ust.1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Poprzez art. 184 ust. 1 przepisy art. 32 ustawy stosuje się do osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1949 roku.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 powołanego artykułu stanowi, że wiek

emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 1 i 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Zatem zastosowanie będą miały przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. Zm.). Przepisy § 3 i 4 wymienionego rozporządzenia określają warunki, od których spełnienia zależy uzyskanie wcześniejszej emerytury. Są to: okres zatrudnienia wynoszący dla mężczyzn 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A oraz osiągnięcie wieku emerytalnego 60 lat dla mężczyzn.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawało, że wnioskodawca w dniu (...) roku osiągnął wiek emerytalny, wykazał ogólny okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze co najmniej 25 lat oraz fakt, że nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Okolicznością sporną było natomiast czy wykonywał prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie A w wymiarze co najmniej 15 lat i czy staż ten osiągnął przed dniem 1 stycznia 1999 roku, w szczególności czy wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych w czasie zatrudnienia w (...) S.A. w okresach od 24 lipca 1972 roku do 21 kwietnia 1975 roku i od 5 maja 1977 roku do 31 maja 1979 roku na stanowisku hydraulika i montera instalacji rurowej oraz od 1 marca 1986 roku do 11 lipca 1994 roku na stanowisku mistrza Wydziału Energetycznego.

Co do powyższych okresów W. C. (1) przedstawił zwykle świadectwo pracy, z którego wynika, że zatrudniony był w (...) S.A. w D. w okresie od 8 listopada 1979 roku do 31 lipca 2003 roku na stanowiskach: galwanizer, ślusarz remontowy, monter instalacji rurowych i mistrz. Korzystał z urlopu bezpłatnego od 12 lipca 1994 roku do 31 lipca 2003 roku (świadectwo pracy – k. 10 akt ZUS).

Przedstawił także zaświadczenie o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych z którego wynika, że od 24 lipca 1972 roku do 21 kwietnia 1975 roku oraz od dnia 5 maja 1977 roku do 31 maja 1979 roku wykonywał prace w kanałach ściekowych na stanowisku hydraulika i montera instalacji rurowej, wymienionym w wykazie A Dział IX, poz. 1, pkt 2 załącznika do zarządzenia nr 3 z dnia 30 marca 1985 roku Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego, co również jest zgodne z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku – Dział IX, poz. 1. Od 8 listopada 1979 roku do 1 marca 1981 roku wykonywał prace, które związane były z pracami w hartowniach i wytrawialniach, pracami ocynkowaczy, 6admowa czy oraz galwanizerów cynkiem, miedzią, chromem, kadmem i niklem, na stanowisku galwanizera, wymienionym w wykazie A, Dział III, poz. 76, pkt 2 w/w załącznika oraz Działem III, poz. 76 w/w rozporządzenia. Od 1 marca 1986 roku do 11 lipca 1994 roku wykonywał prace związane z kontrolą międzyoperacyjną, kontrolą jakości oraz dozór inżyniersko-techniczny w oddziałach i wydziałach na stanowisku mistrza wydziału energetycznego wymienionym w wykazie A, Dział XIV, poz. 24, pkt 1 w/w załącznika i dział XIV, poz. 24 w/w rozporządzenia (zaświadczenie – k. 9 akt ZUS).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, akt osobowych W. C. (1), jego zeznań oraz zeznań świadków J. S., W. C. (2) i T. P. wynika, że w okresie od 24 lipca 1972 roku do 21 kwietnia 1975 roku (tj. 2 lata, 8 miesięcy i 29 dni) i od 5 maja 1977 roku do 31 maja 1979 roku (tj. 2 lata i 27 dni) W. C. (1) jako hydraulik i monter instalacji rurowych, zaś w okresie od 8 listopada 1979 roku do 28 lutego 1981 roku (tj. 1 rok, 3 miesiące i 23 dni) jako galwanizer, wykonywał prace w warunkach szczególnych wskazane w wykazie A, dział XIV, poz. 25 w związku z działem III, poz. 14, 44, 45, 67 i 78 – stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, tj. prace przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, tj. prace przy obsłudze pieców grzewczych, młotów, pras, kuźniarek, walcarek obręczy i kół, walcarek gwintów i wiertel, ręcznej obróbce na gorąco oraz regeneracji oprzyrządowania kuźniczego (dział III, poz. 14), prace przy obsłudze pieców do podgrzewania i obróbki cieplnej (dział III, poz. 44), prace przy obsłudze agregatów do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia wraz z urządzeniami pomocniczymi i wykańczającymi (dział III, poz. 45), prace przy obsłudze pieców grzewczych i obróbce cieplnej, transporcie materiałów na gorąco oraz transporcie wewnętrznym między stanowiskami pracy w wydziałach,

w których wykonywane prace wymienione są w wykazie (dział III, poz. 67) oraz prace przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym (dział III, poz. 78).

W tym miejscu wskazać należy, że uwzględnieniu do stażu pracy w warunkach szczególnych podlega także okres odbywania przez W. C. (1) zasadniczej służby wojskowej, tj. od 26 kwietnia 1975 roku do 6 kwietnia 1977 roku. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że służbę wojskową odbywał on w okresie zatrudnienia w (...) S.A. w D.. Do odbywania służby wojskowej powołany został ze stanowiska monter instalacji rurowych. Po jej zakończeniu powrócił do poprzedniego pracodawcy na uprzednio zajmowane stanowisko z dniem 5 maja 1977 roku. O ciągłości zatrudnienia świadczy dokumentacja pracownicza znajdująca się w aktach niniejszej sprawy oraz książeczka wojskowa.

W okresie odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej obowiązywała ustawa z 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220 ze zm.), która weszła w życie 29 listopada 1967 roku. Przepis art. 105 ust. 1 tej ustawy stanowił, że w okresie między powołaniem pracownika do czynnej służby wojskowej a jej odbyciem, stosunek pracy nie mógł być przez zakład pracy wypowiedziany ani rozwiązany. Zakład pracy, który zatrudniał pracownika w dniu powołania do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, był obowiązany zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub na stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby pracownik zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia (art. 106 ust. 1). Czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wliczał się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby (art. 108 ust. 1). Na podstawie przepisów wyżej powołanej ustawy o powszechnym obowiązku obrony wydane zostało rozporządzenie Rady Ministrów z 22 listopada 1968 roku w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44, poz. 318), które w § 5 ust. 1 wprost regulowało sytuację prawną wnioskodawcy. Przepis tego artykułu stanowił, że żołnierzowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych w § 2-4, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Z wyżej przywołanych przepisów wynika wniosek, że okres odbywania zasadniczej służby wojskowej pracownika, który w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z służby zgłosił się do macierzystego zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia (co miało miejsce w przypadku wnioskodawcy), należy traktować jako pracowniczy okres ubezpieczenia. Co więcej, przepis ten pozwala pracownikowi na zachowanie wszelkich uprawnień związanych z określonym zatrudnieniem, a zatem pozwala na zaliczenie okresu służby wojskowej do stażu pracy w warunkach szczególnych, jeśli pracownik został powołany do służby w okresie wykonywania przez niego pracy w warunkach szczególnych. Prawidłową wykładnię wskazanych przepisów potwierdzają wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2006 roku, III UK 5/06 (OSNP 2007/7-8/108) oraz z dnia 25 lutego 2010 roku, II UK 219/09, (LEX nr 590248).

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy wliczył okres odbywania służby wojskowej w wymiarze 1 roku, 11 miesięcy i 11 dni do okresu pracy w warunkach szczególnych.

W okresie zaś od 1 marca 1986 roku do 11 lipca 1994 roku (tj. 8 lat, 4 miesiące i 11 dni) W. C. (1) jako mistrz wydziału energetycznego zajmował się organizowaniem oraz koordynowaniem zadań i prac powierzonych mu odcinka pracy, art. organizował i kontrolował pracę zespołu podlegających mu pracowników, dbał o terminowość wykonywanych zadań, sprawował bezpośredni nadzór nad eksploatacją i konserwacją urządzeń wodno-kanalizacyjnych art. (karta służby w aktach osobowych – k. 24), wykonywał zatem prace w warunkach szczególnych wskazane w wykazie A, dział XIV, poz. 24 w związku z działem III, poz. 14, 44, 45, 67 i 78 – stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, tj. prace związane z kontrolą międzyoperacyjną, kontrolą jakości produkcji i usług oraz dozorem inżyniersko-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, tj. prace przy obsłudze pieców grzewczych, młotów, pras, kuźniarek, walcarek obręczy i kół, walcarek gwintów i wiertel, ręcznej obróbce na gorąco oraz regeneracji oprzyrządowania kuźniczego (dział III, poz.

14), prace przy obsłudze pieców do podgrzewania i obróbki cieplnej (dział III, poz. 44), prace przy obsłudze agregatów do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia wraz z urządzeniami pomocniczymi i wykańczającymi (dział III, poz. 45), prace przy obsłudze pieców grzewczych i obróbce cieplnej, transporcie materiałów na gorąco oraz transporcie wewnętrznym między stanowiskami pracy w wydziałach, w których wykonywane prace wymienione są w wykazie (dział III poz. 67) i prace przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym (dział III poz. 78).

Na zakończenie zaznaczyć należy, że błędne lub nieprawidłowe wystawienie dokumentów w postaci art. świadectw pracy, nie może powodować negatywnych konsekwencji po stronie ubezpieczonego, który zresztą nie miał żadnego wpływu na ich treść. Ponadto, jak pokazuje praktyka, wielu pracodawców miało problemy z prawidłowym formułowaniem w szczególności świadectw wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Konkludując, okres pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych, przy uwzględnieniu okresu odbywania służby wojskowej wynosi 16 lat, 5 miesięcy i 11 dni. Spełnione więc zostały przesłanki określone w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl art. 129 ust. 1 w/w ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wniosek w sprawie niniejszej wpłynął do organu rentowego w dniu 15 października 2015 roku, a wiek 60 lat W. C. (1) osiągnął w dniu (...)roku, tym samym prawo do emerytury przysługuje mu od dnia 15 października 2015 roku.

Biorąc powyższe pod uwagę, w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 2 kpc, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji.

SSO Jarosław Łuczaj